

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΕΦΝΗ

τὸ Λάμπη.

Μη τὴν ἄλλη φορὰ πὺν πηγάμῃ στὰ χωράφια γιὰ βατόμουρα κ' ἔσπασες τὴν ποδιὰ σου; Θυμῶσαι;

—Μ' ἔβαλε τότε νὰ στέκω τρεῖς ὥρες σὲ μιὰ γωνιά δροῦ, μὲ τὸνα πόδι! ἔσπληρωσα γελῶντας ἡ Φωτοῦλα.

—'Ο καϊμένος ὁ Γιάννης, κακὸς δὲν εἶνε, εἶπε ἡ κυρὰ Φρόσω. Πατέρας εἶνε καὶ μάστιγα καλῆς στρατιωτικῆς. Τοῦ ἄρρεσε πάντα νὰ ἐφαρμόξῃ τοὺς στρατιωτικὸς κανονισμοὺς καὶ στὸ σπίτι του. Μήπως καὶ τὴ μακαρίτισσα τὴ μητέρα τῆς Φωτοῦλας δὲν τὴν ἐτιμῶρησε κάποτε μὲ «δεκαήμερον κράτησιν»!

—Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα, ἀπορήσε ἡ Φωτοῦλα, γιατί;

—Νά, γιατί τὸ φαί ἦταν λιγάκι ἀλατιμένον, ἡ ἀνάλατο... δὲ θυμῶσαι. Κάτι τέτοιο... Ἐ, παραξενιέει, παιδί μου... Μά, εἰπα, τὸν βάθος ἦταν πάντα καλὸς σὺζυγος, ἐργατικὸς καὶ τίμιος.

Κ' ἔτσι περνοῦσε ἡ ὥρα μέσα στὴ σάλα κεινὴ τοῦ Ἀρσακείου, μὲ χιλίε-δύο ἀνομιήσεις ἀπὸ τὰ περαμένα.

Ἐσπῶσο, ἡ Φωτοῦλα ἀπορούσε γιὰ κάτι: Δὲν ἔβλεπε κανένα κορίτσι στὸ Ἀρσακίον. Κι' ὅμως τὴν εἶχαν βεβαίως πῶς χιλιάδες κορίτσια σπουδάζαν ἐκεῖ, φερμένα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμη κ' ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν.

Σὲ μιὰ στιγμή λοιπὸν ἐπλησίασε στὸ παράθυρον καὶ κίτταξε κάτω, στὸ προαίμιον. Στρατῶτες, ἀξιωματικοί, κόσμος ἀρσενικῶς πηγαίνοντο, ὅμως φροστὶνὰ κανένα... Στὸ τέλος, ἡ κοπέλα τῆς ἐπαρχίας δὲν κρατήθηκε καὶ, μὲ φωνὴ πὺν εἶχε μέσα τῆς τὴ λαχτάρα τῆς ἀνησυχίας, ρώτησε τὸν παιδικὸ τῆς φίλο:

—Κύριε Λάμπη, τοῦ εἶπε δειλὰ, ἐδῶ δὲν εἶνε τὸ... τὸ Ἀρσακίον;

—Βέβαια, τὸ Ἀρσακίον εἶνε, ἀπάντησε ὁ νέος.

—Μά... ἐδῶ δὲν σπουδάζουν κορίτσια... δηλαδὴ τὰ κορίτσια πὺν γίνονται ἴστερα δασκάλες;

—Σωστά, ἐδῶ.

—Ἐ, πὺν εἶνε τὶς;... Δὲν βλέπω καμμίαν.

Ἄξιωματικὸς ἐγγέλαισε μὲ τὴν ἀφέλεια τῆς φίλης του.

—Ἄμ, τί ἤθελες, Φωτοῦλα; τῆς εἶπε, νὰ τὶς ἀφήσουν ἐδῶ, σὲ

τοῦτο τὸ διαμέρισμα. ἡ ἐμῶς τοὺς μουστακαλῆδες; Τοίχος μᾶς χωρίζει, παιδί μου, τοίχος ἀψηλὸς καὶ ἀδιάτηρα στος!... Ἦ προσβατίνες εἶνε σὲ ἄλλοι μαντρί, ἐδῶ εἶνε τὰ χωράφια!... Νά κει πίσω εἶνε ἡ Ἀρσακίονες, καὶ μπαίνοντες ἀπὸ τὴν ἄλλη πύρρα τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Δὲν μισοῦν νάχουν καμμιὰ ἐπιχοινονία μαζί μας. Καὶ γι' αὐτὲς εὐτυχῶς, καὶ γιὰ μᾶς, ἀπὸ κάποιας ἀπὸ φρεως...

Ἦ Φωτοῦλα ἐδῶ ἀλστεναγῶ ἀνακουφίσεως Ὁ κίνδυνος πὺν εἶχε φαντασθεῖ, δὲν ἔφηγε...

Ἐπεισαν ὁ κόμη λίγη ὥρα κοντὶ στὸν ἀγαπῶμένο τους... Ἦταν περσμένον μέσο, δταν ἀποχωρήθησαν

καὶ τότε θὰ πάμε μαζί νὰ σεργιανίσουμε ὅλη τὴν Ἀθήνα, τὴν Κηφισιά, τὸ Φάληρα... Τώρα πὺν εἶνε καὶ τί ὥραϊος καιρὸς!...

Ἦ Φρόσω φίλησε τὸ γυῖο τῆς κ' ὁ Λάμπης ἔσφιξε μὲ πάθος τὸ χεράκι τῆς Φωτοῦλας... Κε' ἀποχαρῆστησαν.

Ἦ δὺο γυναῖκες δὲν ἤξεραν τὸ δρόμον νὰ γυρῶσουν πίσω στὸ σπίτι τῆς θεῖας Εὐτέρης, μὰ ρωτῶντας πάει κανεὶς στὴν Πόλιν... Ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὰ δρομάκια τῆς Πλάκας, ἦσαν πὺν χαροῖμενες. Εἶχαν βρεῖ τὸ Λάμπη τους, τὸν εἶχαν βρεῖ ἰατρομένο, θὰ πηγαῖναν δὺο φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ τὸν βλέπουν, τί ἄλλο ἤδελαν;

Ἦ θεῖα Εὐτέρη τὶς ἐπρόκειμε ἀνυπόμονα.

—Τὶ γινῶκατε, καλέ; φώναξε ἡ ἀγαθὴ γρηοῦλα. Ἦ σὺττα σᾶς περμένει καὶ κοντενεὶ νὰ κρυώση... Μά σᾶς ἔχω φτιάσει μιὰ σούττα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ!

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Κάθε φορὰ πὺν πηγαῖναν στὸ Νοσοκομεῖον, βρισκῶνε τὸ Λάμπη ὁλοένα πὺν καλύτερα. Τὰ τριαντάφυλλα τῆς ὑγείας ξανάδῆξαν στὴν ὄψη του. Τὰ νεύατα, μαζί μὲ τὴν καλὴ περιποίησι, ἔκαναν θαύματα.

Μιὰ μέρα ὁ Λάμπη τὶς εἶπε:

—Λοιπὸν, σὸνῆχανε τὰ ψέμματα. Αὐριον βγαῖνον ἀπὸ τούτῃ τὴ φυλακὴ... Ὁ ἰατρός μου τὸ ἐπέτρεψε!

Ἦ Φωτοῦλα χιτῆσε χαρούμενη τὰ παλαμῶνα. Ἦ κυρία Φρόσω ἀγκάλιασε τὸ γυῖο τῆς καὶ τοῦ κόλλησε δὺο ἡχηρὰ φιλιὰ στὰ μάγουλα.

—Καί, κιντᾶτε συμπτώσεις! εἶπε ὁ Λάμπη. Αὐριον εἶνε παραμονὴ Πρωτομαγιάς! Ὅθ χαλᾶση ὁ κόσμος στὴν Ἀθήνα!... Ὅθ σᾶς βγάλω περιλάτο, θὰ σᾶς πάω στὰ Πατήσια, νὰ φάμε, ν' ἀγοράσουμε λουλούδια, θὰ διασκεδάσουμε!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Λάμπη εἶχε στὰ μάτια του τὴ

λάμπη παιδιᾶστικῆς χαρᾶς. Ἦ Φωτοῦλα νόμιζε πὺν τὸν βλέπει ὅμοιον, ὅπως ἦταν στὰ πρῶτα κείνα χρόνια, τότε πὺν ἔδεναν κοῦνιες στὸν κῆπον τοῦ Λέσπουρα καὶ κινηροῦσαν μαζί μὲ τὶς ξαδερφάδες του πεταλοῦδες γύρω ἀπὸ τὶς λουλουδιᾶσιν ἐν εὐβραγίει. Εὐτυχία ἀνεκφραστὴ γέμιζε τὴν καρδιὰ τῆς καρδιά. Τὸν ἐκιντᾶσε στὰ μάτια, ὅπως κιντᾶζει κανεὶς τὸ κόνισμα ἐνὸς ἀγίου!...

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ ἀπόγομα, ὁ Λάμπη, ἔχοντας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τὴν μητέρα του στηριγμένη σὲ τὸ μισράσσο του, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν παιδικὴν του φίλην, βγήκε ἀπὸ τὸ Ἀρσακίον. Ἦτσι, ὅπως πηγαῖναν οἱ τρεῖς, σχημάτιζαν ἕνα ὁμορφὸ σύμπλεγμα. Μερικὸ φίλον τοῦ ἀξιωματικῆς τοῦ ἐχαίρει τῆσιν.

— «Ἄφετε τὰ παιδιά εἰθεῖν πρὸς με!...».

περιεργοί. 'Ο Λάμπης εκάλεσε ἐν' αυτοκίνητο.

— Στην 'Αλυσίδα! διάταξε τὸ σωφρέ. Τὸ αυτοκίνητο ξεκίνησε, μήτηρ ἐπὶ πολυθρόνη 'Οδὸ Πατησίων... Τί κίνησι, Θεέ μου, τί σαματῶς! Τὰ τράμ, πολλὰ βαγόνια κάθε σπορῶς, φεύγανε κατάφορτα κόσμο. 'Αλλάξια, αυτοκίνητα, ποδηλάτα, ἀνάστα ὁ Θεός!...

'Η δὺ ἐπαρχιώτισσες, πὸν πρώτη φορά ταξείδευαν με αυτοκίνητο, ζαλιότρικαν μέσα σὲ κείνο τὸ πανδαμόνιο.

— Πωπῶ, παιδάκι μου, τί 'να τοῦτο; ἔλεγε κάθε λίγο ἡ κυρία Φρόσω.

'Η Φωτούλα καθόταν ἀντικρὺ στὸ Λάμπη καὶ δὲν μιλοῦσε... 'Η ματιεὺ τῶν δὺ νέων ἐμύγανε σὲ μιὰ αἰσθητικὴ διασταύρωσι καὶ λέγανε ὅσα δὲ μποροῦσαν νὰ ποῦν τὰ χεῖλη...

Φτάσανε ἐπὶν 'Αλυσίδα, κατέβηκαν. 'Ο Λάμπης ὠδήγησε τὴ συντροφιά του σ' ἓνα μεγάλο κήπο με ἀψηλά καὶ φροντωτὰ πεύκα. 'Ηλεκτρικὰ λαμπιόνια ἦσαν μέσα στὰ φυλλώματα, κα' ἄλλοι γλόμπιοι μεγάλοι, φώτιζαν ὅλο τὸ περβόλι... Χιλιάδες κόσμοσ γύρω στὰ τραπέζια, στὰ δρομάκια τοῦ κήπου, στίς πὺ κρυφῆς γωνιῆς του, παντοῦ. Στὴν ἀπόσφαιρα ἀντηχοῦσε, σύμμητη με τὴν ἀνθρώπινη βοή, μουσικὴ ἀπὸ κithάρες, βιολιά, μαντολίνα, ὄργανετα, ἐνῶ πὸν πέρα, μερικῆς πορῆς τραγουδοῦσαν ἀναστημένο τὸ παλῆρ τραγοῦδι τῆς Πρωτομαγιάς.

*Καλῶς τοιε τὸ Μᾶη
τὸ χρυσομάλλη,*

*με τ' ἄνθια στολισμένους
ἤρθες πάλι...*

Κοπέλλες ὄμορφες, ἡ ἄσκημες, ἄλλες ντυμένες με πλούσιες τουαλέτες, ἄλλες με λαϊκὰ τοιτάκια, ὅλες ὁμοῦ με λουλούδια στὰ χέρια, ἡ ἐπὶν ἀγκαλιά, περνοῦσαν συντροφιασμένες με νέους... 'Η εὐωδιῆς τῶν λουλουδιῶν, ὁ βραδυνὸς ἀνασαμὸς τῆς ἐξοχῆς, ὁ 'Ερωτας ἦταν χυμῶς παντοῦ...

'Ο Λάμπης ἔφερε τὴ συντροφιά του σὲ μιὰ παρῶμερη γωνιά, κάτω ἀπὸ μιὰν ἀκακία. Τὸ δέντρο αὐτὸ ἦταν σὲ ὅλη του τὴν ἐαρινὴ δόξα: Τ' ἄνθια του κρεμόντουσαν σὰν ἄπειρα τοσμάπ ἡ καλύτερα σὰν χρυσταλλοτέρες πολυελαίου, καὶ τὸ ἀρωμά τους κυριαρχοῦσε ὀλόγυρα μεθυστικό...

'Ενα φανάρι, κρεμασμένο ἀπὸ τὸ δέντρο, τοῦς φώτιζε. Κάθησαν γύρω σ' ἓνα τραπέζακι, κα' ὁ Λάμπης παρῶγγειλε στὸ γκαρσόνι πλοῦσιο δειτνο... "Α, ὅλα κα' ὄλα, ἀπόψε καμιά οἰκονομία! Θὰ γύρταζαν τὴν ἐξοδὸ του στὴ ζωῆ, τὴ σωτηρία του!...

Καὶ τὸ γκαρσόνι σὲ λίγο ξανάρθε φέροντας σ' ἓνα μεγάλο δίσκο ψητῶ, ψάρια, τυριά, φρούτα, κα' ἓνα μπουκάλι κρασί. 'Ο Λάμπης περιποιόταν στοργικὰ τὴ μάνα του, ἐφρόντιζε καὶ γιὰ τὴ φίλη τῆς καρδιάς του, κα' ἡ εὐτυχία βασίλευε ἐπὶν ἀδούρθη κείνη κα' ἀγαπημένη παροῦδα...

Μιὰ γυναίκα, κρατώντας ἓνα πανέρι γεμάτο ἐκατόφυλλα πέρασε κοντὰ τους:

— Τριαντάφυλλα φρέσκα, ὠραία, μυρουδάτα! Πάρτε, γιὰ τὰ χρόνια πολλά!...

'Ο νέος ἀγόρασε ἓνα μεγάλο μάτσο καὶ τῶρριξε γελῶντας ἐπὶν ποδιά τῆς.

— Δοροερά, σὰν τὰ νειάτα σου! τῆς εἶπε.

— Εὐχαριστῶ, Λάμπη, μουρμούρισε συγνημένη ἡ κοπέλλα, καὶ σηκώνοντας τὰ ῥόδα με τὰ δὺ τῆς χέρια, βύθησε μέσα τὸ κατατόρφορο πρόσωπό τῆς κα' ἀνάσανε βαθειὰ τὸ μῦρο τους...

Τὴν ὥρα κείνη μιὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ κορίτσια καὶ νέους ἐκατηφόριξε ἀπὸ ἓνα μονοπάτι τοῦ ἀπλόχωρου κήπου, κithαρίζοντας καὶ τραγοῦδώντας:

*Τοῦ Μαγιοῦ ξημερώνει ἡ αὐγή
Καὶ τ' ἀστέρια ἐπάνω χλωμαῖζουν,
Στίς καρδιῆς πὸν ἡ νειότη γελᾷ
Νέοι πόθοι κα' ἐλπίδες φωληάζουν...*

Καὶ καθὼς φεύγανε μακριάγοντας, τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι τους ἔσβηνε ἀπαλά, σὰν νὰ χώνευε μέσα στοῦς ἰσμοῦς τῆς νύχτας, στὸν κατάστερο ὄρανο...

Νέοι πόθοι, νέες ἐλπίδες!... Πόσο τῆς ἐνοιῶταν ἐπὶν ἐλπίδες αὐτές, αὐτοῦς τοῦς πόθους, ὁ Λάμπης κα' ἡ Φωτούλα!

Μὰ ὥστόσο, τὴν ἱερὴ ὁμολογία οὔτε ὁ νέος τὴν εἶχε προφέρει ἀκόμη, οὔτε τῆς κοπέλλας τὰ χεῖλη μποροῦσαν βέβαια νὰ τὴν ποῦν πρῶτα.

(Ἄκολουθεῖ)

Οἱ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΑΣΤΕΡΙ

(Τοῦ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

'Ωραίο ἀστέρι τῆς νυχτῆς, ἀπόμαυρε διαβάτη, πὸν ἀστρσφτερός τὰ σύννεφα τὰ μαύρα παραπᾶς καὶ βγαίνεις μέσ' στὸ ἀπέραντο γαλάζιο σου παλάτι. τί νὰ κυτᾶς στὸν ἔρημο τὸν κάμπο, τί ζητᾶς; Τ' ἀγριοβόρι διάβηρε καὶ ἠούχασαν τ' ἀγέρια, τὸ δάσος πὸν ἀντιβόγγαγε στενάξει ἀγαλλνᾶ, κα' ἡ νυχτερίδα ἀνάλαφρη με τὰ σπερὰ τὰ αἰθέρια ἐπὶν μυρωμένη ἀνάμεσα διαβαίνει λαγαριά. Τί νὰ γυρεύης μέσ' ἐπὶν γῆ τὴ γλυκοκοιμισμένη; Νὰ χαμηλώνης σὲ θωρῶ πρὸς τὸ βουνὸ ἀντικρὺ, καὶ μ' ἓνα ὠραίο χαμόγελο ἡ τρισαγαπημένη μορφὴ σου πάει σ' ἀγνώριστα τὰ μέρη νὰ κρυφθῆ. Ἄστει ἐσὺ πὸν ἀγαλλνᾶ στὸ λόφο γέροντες πλάι, δάκρυ ἀσπμένο θλιβερὸ στὸν πέπλο τῆς νυχτῆς, σὺ πὸν κυτᾶς ἀπὸ μακρὰ τὸν πιστικό πὸν πάει μαζὺ με τὸ κωπάδι του —ἀστέρι ἐσὺ, πὸν πᾶς; Μέσ' ἐπὶν ἀπέραντη νυχτῆ τὶ τάχα νὰ γυρεύης; Ζητᾶς ἐπὶν ὄχθη μαλακὸ στίς καλαμῆς κροβδάτα, ἡ μήπως, ἔτσι ὀλόμορφο πὸν τῆς καρδιῆς πλανεύεις, ἐπὶν ὄρ' αὐτὴ τῆς σιγαλιᾶς μὴν (πᾶς μέσ' ἐπὶν δροσάτη τῆς θάλασσας τὴν ἀγκαλιὰ νὰ (πέσης μαγεμμένο, μαργαριτῶρι ἀτίμητο, πετράδι (ξηλεμένο; Ἄγαπημένο ἀστέρι μου, ἂν πᾶς (γιὰ νὰ πεθᾶνης καὶ νὰ στολισῆς τὰ γλαυκὰ τοῦ (πέλαγου μαλλιὰ, σπάσου, σου δέομαι ὀλόδεγμα, (τὰ οὐράνια σου μὴ χάνης. Ἄστέρι τῆς ἀγάπης μου, ὦ, (λάμπτε ἐκεῖ ψηλά!... Μετάφρ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΣΥΝΑΠΤΗΜΑ

(Τοῦ GULIELMO DAMIANI)

Δὲν εἶν' αὐτὰ τὰ μάτια τ' ἀναμ- (μένυ πὸν τόσους πόνους μῶχουν κα- (θρεφτίσει; Τὰ χεῖλη αὐτὰ δὲν εἶν' τὰ φλο- (γισμένα πὸν πάνω τους ἀχόρταγα εἶχα (σῶσει; Μὴ πλειὰ δὲν εἶμαι γώ, μὴ τῶρα (ἀλλάξει μέσα στὰ στήθη ἡ δύστηχη καρ- (διά μου; Μὴν ἦσαν ὅλα ὀνειρώσια τρελλά (μου;

Μὴν ὄνειρο εἶν' αὐτὸ πὸν με σπαράζει; 'Ω γυναίκα φοιχτή, σὲ ξέρω πλειὰ, — ροδαριά π' ὅλο ἀνθίζεις κάθε Μᾶη στὸν φτωχὸν ὀδοιπόρο πὸν περνᾶ. Μὰ κείνος πὸν σβυσμένος σὲ κυτᾶει. Μοιάζει γυρομῶ ξερὴ βαλαμπδιά πὸν ὁ κερανόσ ἀλύπητα χτυπάει. Μετάφρ. ΣΤ. ΜΑΡΤΩΚΗ

ΑΓΡΑΦΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τοῦ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

'Οταν τὰ φύλλα λέφτουμε ξερὰ στὸ θάνατό μου κα' ἐρῆθς στὸ κοιμητήριό ζητώντας τὸ σταυρό μου, σὲ μιὰ γωνιά θὰ τὸν εὐρῆς παρῶμερα ἐκεῖ κάτω καὶ μύριοι ἀνθοὶ θὲ νᾶχουνε φυτῶσιες ὀλόγυρα του. Μάξεφε τότε τῆς φτωχῆς καρδιάς μου τὰ λουλούδια γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλῶκα σου. (Εἶν' ἄγραφα τραγοῦδια, ἐκεῖνα πὸν σβυστήκανε στοῦ (τάφου τὴ σιωπῆ, εἶνε λογάκια ἐρωτικὰ πὸν (δὲν σοῦ τάχω πει. Μετ. Α. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ

'Ο 'Ιησοῦς καὶ οἱ 'Αλιεῖς.

